

Start

Waarin Zebedeus de Beer twijfelt of hij ja, nee of misschien zal gooien

Op een dag ontving Zebedeus de Beer een pakje bij de post.

'Voor jou,' zei Polle de postbode.

'Een pakje, van wie?'

'Van ene Wisse,' zei Polle.

'Wisse? Ik ken geen Wisse.'

'Hij jou wel. Kijk maar, hier staat het: *Aan de weledelgeboren Zebedeus de Beer.*'

'Klopt, zo heet ik,' zei Zebedeus, 'maar of ik *weledelgeboren* ben, daar heb ik geen herinnering aan. Het is alweer zo lang geleden.'

'Wil je dat ik het pakje weer meeneem?' vroeg Polle.

Zebedeus aarzelde. Het adres op het pakje klopte ook. *Op de top van de heuvel.* Dat kon niet missen, er stond maar één huis op de top van de heuvel, dat van hem. Daar woonde hij en niemand anders.

'Geef het maar,' zei hij.

'Fijn,' zei Polle opgelucht, hij was al bang dat hij de hele weg omhoog voor niets had gelopen. 'Als je hier even een krabbeltje wilt zetten voor ontvangst, ben ik ook weer tevreden.'

Zebedeus de Beer zette zijn handtekening, wenste Polle een fijne dag en liep met het pakje de kamer in. Hij schonk zichzelf een kopje thee in en vroeg zich af wie die Wisse toch kon zijn, en wat er in het pakje zou zitten.

'Weet je wat weet je veel,' zei Zebedeus. 'Ik maak het open, dan weet ik wat erin zit. En misschien kom ik er dan ook achter wie Wisse is.'

Hij pulkte het lint los en haalde voorzichtig het papier van het pakje.

Er zat een doos in. Op de deksel lag een brief. Zebedeus vouwde hem open en begon te lezen:

Waarde Zebedeus,

We kennen elkaar niet, maar dat heeft me er niet van weerhouden je zomaar zonder reden, en misschien daarom wel des te begrijpelijker, een cadeau te doen toekomen: een ganzenbord, maar dan anders.

Ik wens je een goede hand van gooien en wat er ook gebeurt, bedenk dan dit: het is een spel en geen wedstrijd. Je kunt niet winnen, maar ook niet verliezen. Je kunt alleen maar spelen.

Veel plezier!

Hoogachtend, Wisse.

Zebedeus haalde het ganzenbord uit de doos, klapte het open en legde het voor zich op tafel. Op het oog was het een gewoon ganzenbord, maar wel met andere vakjes. Er zat een dobbelsteen in de doos en één pion: een sneeuwwitte gans met een oranje snavel.

Vreemd, dacht Zebedeus. Maar één pion. Ganzenbord speel je toch minstens met z'n tweeën? Zou je dit spel in je eentje moeten spelen? Durfde hij dat wel? Stel dat hij op het vakje met de put zou komen, wie kwam hem er dan uit halen?

Wisse?

Hij wist niet eens wie Wisse was.

Zebedeus pakte de dobbelsteen op en rolde hem bedachtzaam rond in zijn hand.

Gooide hij ja?

Gooide hij nee?

Gooide hij misschien?

Ja, want hij was nieuwsgierig naar wat komen zou.

Nee, want hij was bang wat hem te wachten stond.

Misschien, want hij was Zebedeus.

Hij moest kiezen, en kiezen was niet zijn sterkste kant.

Twijfelen kon hij daarentegen als geen ander. *Ja* en *nee* vielen bij hem al snel af, dus bleef *misschien* over.

Hij hield de dobbelsteen in de kom van zijn hand en vroeg zich af hoe je dat doet, *misschien* gooien? De dobbelsteen lag met de vier naar boven. Aardig, maar een zes is beter, vond Zebedeus. Hij keek steeds om zich heen. Kon hij de dobbelsteen niet gewoon op de zes leggen? Niemand die het zag.

'Maar ik wel,' zei Zebedeus. 'Vals spelen!

En ook nog eens tegen jezelf!'

Boos smet hij de dobbelsteen op tafel.

De dobbelsteen stuiterde over het bord, kegelde de pion omver, tolde om zijn as en bleef op het uiterste randje van de tafel liggen.

'Drie!' riep Zebedeus. Hij had een drie gegooid, en ook nog eens helemaal per ongeluk. Het spel kon beginnen.

Hardop tellend zette hij zijn pion drie plaatsen vooruit en kwam meteen op een vakje met een plaatje terecht, een plaatje van een deur.

Een deur? Wat betekende dat? Mocht je nog een keer gooien, of moest je een beurt overslaan? Maar hoe doe je dat, een beurt overslaan als je in je eentje speelt?

Zebedeus ging op zoek naar de spelregels. Hij vond ze niet in de doos en ze stonden ook niet op de binnenkant van de deksel. Wat nu?

Zebedeus tilde zijn pion op om het vakje van de deur wat beter te bekijken. Zag hij dat nou goed? Die deur kende hij. Dat was *zijn* deur! Dat kon geen toeval zijn. Of juist wel natuurlijk.

Zebedeus schoof zijn stoel naar achteren, hij wilde met eigen ogen zien of hij zich niet had vergist, en net toen hij wilde opstaan, werd er aangeklopt.